

Neděle 3. po Zjevení
1Tm4,12-5,2
21.1.2024

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše je ve jménu Hospodina, Boha našeho,
který učinil nebe i zemi, který je věrný ve svém milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem, tys má sláva, ty mi pozvedáš hlavu.
V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnání!

Píseň: 260

Čtení: 1Kor13

Píseň: 169

Kázání: 1Tm4,12-5,2

Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý, pokračuje dál povzbuzování a napomínání Timotea. Možná, že bychom tuto větu směřovali do shromážděné církve. Možná, že by pisatel měl spíše napomenout sbor.

Vedoucí církve-sboru by měl mít respekt a úctu. Pisatele jako by nyní shromážděná církev nezajímala. Obracejí se přímo na Timotea. Pohrdání, či nepohrdání lidmi, potažmo sborem-církví, nepramení z respektu vynucovaného svým úřadem.

Opakem pohrdání je hrdost. Tedy Timoteus má jednat tak, aby na něj sbor byl náležitě hrdý, a nakonec mu projevoval úctu a uznání.

Než opět dospějeme k tomu, z čeho pramení projevování úcty, zastavme se u pokračování této věty. *Buď příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.* Tak překládají kraličtí. Nyní, teď, v tuto chvíli buď a snaž se i nadále být příkladem. No, to je pěkná porce.

Exempla trahunt, příklady táhnou, zní jedno staré řecké přísloví. Jsme v době antické, kde se ještě hrálo na ctnosti, které se stávaly příkladnými.

Platí ještě dnes katalog ctností, nejen pro kazatele, ale i pro věřící? Žít tak, abychom někoho někam táhli? Všimněte si, táhnout vyžaduje úsilí, nejde to samo. Vyzkoušela jsem si to na horách, když jsem táhla děti na saních. Docela jsem se zpotila.

A nyní jsme u těch ctností. Timoteus si má osvojit tři ctnosti: agapé-lásku, pistis-víru a nakonec agnea-čistotu.

Možná, že bychom u kazatele chtěli raději vzdělanost, rozhled, angažovanost, práci s dětmi a mládeží – jednoduše všechno. Kazatel-správce sboru by měl plnit naše vlastní představy a přání, abychom si jej mohli cenit. Možná, že by do těchto představ nezapadl ani sám Ježíš.

Je zajímavé, že za první ctnost se považuje láska. Nepíše se ke komu, jestli k Bohu nebo lidem. Jednoduše láska. Svědek víry napomíná a povzbuzuje.

Co činíš, čiň z lásky, nikoli z příkazu, rozkazu nebo že bys měl. Láska má totiž jednu úžasnou vlastnost: dovede vést. Láska totiž otevírá možnosti a výhledy. Láska, jak jsme četli, se nakonec naděje velkých věcí.

Díky lásce, kterou jsme od Boha dostali, můžeme odpouštět. Možná se někdo zeptá, kolik lásky musíme dostat, abychom i my mohli mít rádi?

Nevím, vím však, že Otec v nebesích je natolik bohatý, že může rozdávat a jeho láska ke svému stvoření neuhasíná, nedoutná, ale plane šírajícím ohněm. Je jako rozžhavená pec. Věřím, že i malý oharek této lásky dovede přimět lidské srdce k lásce.

Další ze ctností je víra. Avšak, jak překládají kraličtí, adresát dopisu má být u víře. Tedy nikoli ve víře, nad vírou, pod vírou, ale co nejtěsněji u víře. Pisatel a svědek víry dobře ví, že veprostřed víry nestojíme. Nejsme ani nad vírou, víra je svrchovaná. Ani nás víra netlačí a není na nás naložená, abychom pod ní klesali. Jsme u víře. Máme se co nejtěsněji k víře přimknout. Stát u ní, být u ní a čerpat z ní posilu, jednoduše se nemáme od víry vzdalovat. Máme s ní chodit.

No jo, ale jaká je ta víra? Je tolik věř, která je ta pravá? Pravá víra je ta, která miluje člověka.

Poslední ze ctností je čistota, svatost, spolehlivost. Vědomí zasvěcenosti pro tvoření obecnství. Obecnství; přiznám se, že toto slovo mám ráda. Řeckou obec tvořili svobodní a rovnoprávní lidé. Víam, nevztahovalo se to na ženy a otroky, ti totiž do této elitní skupiny nepatřili.

Sbor-církev tvoří svobodní, rovnoprávní občané. Tito občané mají podíl na rozhodování a budování obce. Patřili do ní a obec je jejich domovem.

Tedy láska, víra a čistota – tedy nikoli mravní bezúhonnost, ale vědomí oddělenosti k službě, tvořící dobré fungování v obci, tedy jedním slovem obcování. Sbor je složenina svobodných, rovnoprávných lidí, kteří fungují jako obec. Tedy obcují.

Dávej pozor na své jednání – doslova dávej pozor na sebe – *i na své učení. Bud' v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům.* Nejde od sebe oddělit naše jednání a učení, tedy svědectví naší víry a jednání u víře v toho, jenž zvítězil svou láskou. Nejde oddělit od sebe učení a starost o sebe. Nejde oddělit to, co žijeme, od toho, v co věříme. Co žijeme, v tom se zračí naše víra.

Na začátku kázání jsem mluvila o úctě a respektu. Církev si často stěžuje, že nepožívá úcty u lidí. Úcta pramení ze ctností. Dnes jsme slyšeli o trojici ctností, které by se měli stát součástí našeho života.

Pane, dej nám vytrvalost v lásce, dej nám vytrvalost, když stojíme u víře, a přesto neslyšíme tvé odpovědi. Prosíme, dej nám vytrvalost, abychom se od tebe v radosti učili.

Amen.

Píseň: 761

Poslání:

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní,
oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.
Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému.
Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.

Požehnání:

Milost Pána Jezukrista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Píseň: 777